

Arrest

nr. 350 944 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GATUNANGE
Marcel Broodthaersplein 8/4
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2026 van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. GATUNANGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2026 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat verzoekster door de Spaanse consulaire diensten te Tanzania in het bezit werd gesteld van een visum geldig voor een verblijf van tien dagen, voor de periode van 23 mei 2026 tot 16 juni 2026.

1.3. Er werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten op 24 juni 2026.

1.4. Op 29 juni 2026 stemden de Spaanse autoriteiten in met de overname van verzoekster conform artikel 12(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 9 juli 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) dat aan verzoekster ter kennis werd gegeven op 13 juli 2026.

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt mevrouw, die verklaart te heten:

[B.V.] [...]

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Mevrouw [B.V.], verder de betrokkene genoemd, die de Burundese nationaliteit verklaart te hebben, diende op 11.06.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde geen originele persoonlijke documenten voor. Ze verklaarde dat haar paspoort en identiteitskaart gestolen werden in België.

Op 22.06.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde ze dat zij Burundi op 25.05.2026 verliet en via Oeganda naar België reisde op legale wijze, met een visum van Spanje. Ze verklaarde ongehuwd te zijn en 2 kinderen te hebben: [...]. De betrokkene verklaarde dat haar moeder [...], broer [...], zus [...] en 2 neven (achternaam ongekend [...], erkend vluchteling) in België verblijven.

Vingerafdrukkenonderzoek in het Visuminformatiesysteem overeenkomstig artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 leverde een treffer op, die bevestigde dat door de Spaanse autoriteiten te Dar Es Salaam, Tanzania aan de betrokkene een visum werd afgegeven en dat het visum geldig was voor een verblijf van 10 dagen in de periode van 23.05.2026 tot 16.06.2026.

Op 24.06.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 29.06.2026 stemden de Spaanse autoriteiten in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU)

2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Spaanse instanties stemden op 29.06.2026 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013: “Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.” De betrokkene zal na overdracht in Spanje een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien zij dat wenst. De Spaanse autoriteiten zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 22.06.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze naar België kwam omdat haar familie hier is en ze hier een netwerk heeft. Mensenrechten worden hier ook

gerespecteerd en het menselijk leven heeft waarde. Met betrekking tot behandeling en opvang in Spanje verklaarde ze dat de documenten die bij de ambassade werden ingediend, vals waren om het visum te verkrijgen; ze wilde België bereiken. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een medische behandeling te hebben gekregen. Ze heeft nog steeds een afspraak in het ziekenhuis vanwege haar been. Ze heeft haar been gebroken in 2013, en in 2023 is ze opnieuw van de trap gevallen nadat ze door een collega werd geduwd; het was een ongeluk. De interviewer voegt toe dat de betrokkene een bloedneus heeft. De betrokkene verklaarde dat zij elke dag bloedt omdat ze is mishandeld. Ze is gewurgd en geslagen op haar hoofd en op haar linkerbeen op 02.01.2026. De betrokkene verklaarde verder dat ze Burundi verliet omwille van angst om vermoord te worden of om te verdwijnen om politieke redenen.

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze als gevolg van een overdracht aan Spanje een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v.

Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 07.05.2026, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio") – overlegt wel voorafgaand aan een overdracht met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (AIDA p. 63: "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception.").

Moeilijkheden met betrekking tot toegang tot de procedure blijft een van de grootste uitdagingen in het Spaanse systeem (AIDA p. 48). Er kan een lange wachttijd bestaan tussen het doen en registreren ("making and registering") en het indienen ("lodging") van het verzoek (AIDA p. 47). Het rapport meldt dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublinprocedure dezelfde obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje (AIDA p. 63). Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek (AIDA p. 63: "The OAR prioritises their registration appointment for lodging an asylum application"). Indien het verzoek van een persoon werd stopgezet, moet een persoon een nieuw verzoek indienen; dit wordt echter niet geregistreerd als een volgend verzoek (AIDA p. 63).

Het AIDA-rapport vermeldt dat elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje zijn dezelfde voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen. Daarnaast doken er in bepaalde regio's sinds 2019 ook problemen van overbevolking op in de bestaande opvangvoorzieningen; deze problemen lijken in 2025 nog niet opgelost (AIDA p. 103). Teneinde deze overbevolking op te vangen hielp de EUAA met het hervormen van het Spaanse opvangsysteem door o.m. het aantal opvangplaatsen op de Canarische eilanden te verhogen (AIDA p. 111). Ook een aantal ngo's krijgen subsidies van de Spaanse overheid om verzoekers in centra op te vangen (AIDA p. 105). Hoewel de toevloed aan verzoekers de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, hebben versterkt, zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan door de creatie van extra opvangplaatsen (AIDA p. 115). We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat, er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers in Spanje aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het AIDA-rapport stelt dat er enkele obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken (AIDA p. 120 – 121). Onderwijs wordt in Spanje georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht op het volgen van onderwijs. Voor volwassenen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA p. 121). Om volwassenen te activeren in hun sociale en arbeidsgerichte plaatsing verzorgen opvangcentra wel beroeps- en taalopleidingen (AIDA p. 120). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruitgaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit

rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel, internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat haar familie hier is. Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand, van zichzelf of van haar in België verblijvende familieleden. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en haar in België verblijvende familieleden. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

De betrokkene verklaarde dat ze hier een netwerk heeft. We benadrukken dat het feit dat de betrokkene in een lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van LAND. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijkheid in het kader van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene verklaarde dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en het menselijk leven waarde heeft, en dat ze België wilde bereiken. We benadrukken in dit verband nogmaals dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene verklaarde dat de documenten die bij de ambassade werden ingediend, vals waren om het visum te verkrijgen. We wensen ten eerste op te merken dat het visum van de betrokkene werd verkregen op de naam en nationaliteit die de betrokkene ook in België gebruikte. Daarnaast wensen we te verwijzen naar artikel 29(5) van Verordening (EU) 2024/1351: “Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien de lidstaat kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd afgegeven.”

De betrokkene verklaarde dat ze Burundi verliet omwille van angst om vermoord te worden of om te verdwijnen om politieke redenen. Het dient te worden opgemerkt dat de betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van het verzoek om internationale bescherming, waarom de betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor het verzoek worden niet in overweging genomen in het kader van de AMMR-procedure, waarbij op basis van Verordening (EU) 2024/1351 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling het verzoek wordt vastgesteld.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een medische behandeling te hebben gekregen. Ze heeft nog steeds een afspraak in het ziekenhuis vanwege haar been. Ze heeft haar been gebroken in 2013, en in 2023 is ze opnieuw van de trap gevallen nadat ze door een collega werd geduwd; het was een ongeluk. De interviewer voegt toe dat de betrokkene een bloedneus heeft. De

betrokkene verklaarde dat zij elke dag bloedt omdat ze is mishandeld. Ze is gewurgd en geslagen op haar hoofd en op haar linkerbeen op 02.01.2026. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers (AIDA p. 122 – 123). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Spanje een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in die bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in Verordening (EU) 2024/1351 bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Spanje en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Spanje een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. De bestreden beslissing betreft “een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden” zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Het verzoek om het recht te verlenen om te blijven gedurende de beroepsprocedure en het verzoek tot opschorting van de bestreden beslissing dienen te worden beschouwd als een verzoek om, bij wege van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: “Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”.

Zij betoogt als volgt:

“9. Overwegende dat verzoekster van mening is dat België verantwoordelijk moet worden verklaard voor haar verzoek om internationale bescherming vanwege het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in het geval dat zij gedwongen zou worden naar Spanje te gaan overeenkomstig de beslissing van de verweerder.

10. Overwegende dat, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan de uitzetting van een asielzoeker door een verdragsluitende staat een probleem opleveren in het licht van artikel 3, en bijgevolg de aansprakelijkheid van de betrokken staat op grond van het Verdrag met zich meebrengen, wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen.

11. Wat betreft een „Dublin“-verwijzing, is het Hof terecht van oordeel dat „het vermoeden dat een ‚bestemmingsland‘ dat partij is bij het Verdrag artikel 3 van het Verdrag naleeft, derhalve op geldige wijze kan worden weerlegd wanneer er ‚ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen‘ dat de persoon op wie de terugkeermaatregel betrekking heeft, in het bestemmingsland een ‚reëel risico‘ loopt om behandelingen te ondergaan die in strijd zijn met deze bepaling. De herkomst van het gelopen risico doet op geen enkele wijze afbreuk aan het door het Verdrag gewaarborgde beschermingsniveau en de verplichtingen die het Verdrag oplegt aan de staat die de terugleidingsmaatregel neemt. Het ontslaat deze staat niet van de plicht om de situatie van de persoon op wie de maatregel van opschorting van de terugleiding betrekking heeft, grondig en op individuele basis te onderzoeken indien het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bewezen is.

12. In dit soort gevallen bestaat de redenering van het Hof erin te analyseren of er, gezien de algemene situatie van het opvangstelsel voor vluchtelingen in het land van bestemming, gegronde en ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming bij uitzetting het risico loopt behandelingen te ondergaan die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

13. Dat er nadrukkelijk op moet worden gewezen dat bij de beoordeling van elke aanvraag in gedachten moet worden gehouden dat verzoekers om internationale bescherming een bijzonder achtergestelde en kwetsbare bevolkingsgroep vormen die speciale bescherming behoeft op grond van datzelfde artikel 3.

14. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening voegt hieraan toe dat:

„In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat bij hem wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, zelfs indien deze behandeling niet onder zijn bevoegdheid valt op grond van de in deze verordening vastgestelde criteria”.

15. Er moet dus worden onderzocht of er ernstige en bewezen gronden zijn om te stellen dat verzoekster een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het EVRM.

16. Overwegende dat artikel 52, lid 3, van het Handvest het volgende bepaalt:

„Voor zover dit Handvest rechten bevat die overeenkomen met de door [het EVRM] gewaarborgde rechten, zijn de betekenis en de reikwijdte daarvan dezelfde als die welke door dat verdrag aan die rechten worden toegekend. Deze bepaling vormt geen belemmering voor een ruimere bescherming door het recht van de Unie”;

17. Dat artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest) bepaalt: „Niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen”; Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute bewoordingen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 218).

18. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat uitzetting door een lidstaat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het EVRM, en dus de aansprakelijkheid van een verdragsluitende staat op grond van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er ernstige en bewezen gronden zijn om aan te nemen dat de die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Onder deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de

verplichting in om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten (zie: EHRM 4 december 2008, Y. tegen Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; zie ook EHRM 26 april 2005, Müslim tegen Turkije, § 66).

19. Overwegende dat uit rapporten over de situatie van personen die internationale bescherming aanvragen in Spanje blijkt dat de opvangcentra in dat land overvol zijn, dat migranten op straat leven en dat hun aantal steeds toeneemt.

20. Het bestreden besluit, waarbij de verzoekster naar Spanje wordt overgebracht, berust op een kennelijk onjuiste beoordeling van haar persoonlijke en gezinssituatie en gaat voorbij aan de ernst van haar gezondheidstoestand.

21. In deze zaak lijdt verzoekster aan artrose en ernstige restverschijnselen aan haar been, als gevolg van een breuk in 2013. Deze situatie is in 2023 verergerd na een val op de trap als gevolg van een aanval, wat heeft geleid tot een aanzienlijk verlies aan mobiliteit. Het overbrengen van een persoon met een dergelijke beperkte mobiliteit naar een staat die niet in staat is een waardige opvang te garanderen, vormt een schending van artikel 3 van het EVRM.

22. Artikel 8 van het EVRM garandeert eenieder het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herinnert eraan dat het begrip „gezin” de relaties tussen volwassenen omvat zodra er aanvullende elementen van afhankelijkheid bestaan, naast de normale affectieve banden.

23. Het gehele kerngezin van de verzoeker is legaal op het Belgische grondgebied gevestigd. Zijn oudere broer, de heer [E.M.], heeft de erkende vluchtelingenstatus. Zijn jongere zus, mevrouw [C.N.], is in het bezit van een geldige verblijfskaart. Ten slotte geniet ook haar moeder, mevrouw [L.N.], de status van erkend vluchteling in België.

24. Er bestaat een afhankelijkheid tussen verzoekster en haar moeder. Mevrouw [N.], 71 jaar oud, lijdt aan degeneratieve gewrichtsaandoeningen, subacromiale bursitis en ernstige mobiliteitsbeperkingen ter hoogte van de heup en de schouder, wat wordt bevestigd door de medische beeldvormingsrapporten en de fysiotherapievoorschriften van het Grand Hôpital de Charleroi.

25. Door dit verlies aan zelfredzaamheid kan mevrouw [N.] de dagelijkse handelingen niet zelfstandig verrichten. De verzoekster biedt haar onmisbare hulp (boodschappen doen, medische afspraken, het dragen van lasten).

26. Zoals echter blijkt uit de huurovereenkomst op naam van mevrouw [N.], woont zij in een studio die bestemd is voor bewoning door een alleenstaande.

27. Het wegsturen van de verzoekster zou dit gezin ontwrichten en een bejaarde en zieke persoon van haar essentiële steun beroven. De verweerder heeft geen adequate afweging gemaakt van de betrokken belangen en heeft nagelaten de evenredigheid van de inbreuk op het gezinsleven te beoordelen, waardoor artikel 8 van het EVRM is geschonden.

28. Gezien deze bewijsmiddelen had de verwerende partij de discretionaire clausule

of de bepalingen inzake personen ten laste toe te passen, zodat België de verantwoordelijkheid voor het verzoek op zich zou nemen.

29. De betrokkene vreest dan ook dat zij bij terugkeer naar Spanje onvoldoende verzorgd zal worden en het risico loopt dat niet alleen haar eigen gezondheidstoestand verslechtert, maar ook die van haar bejaarde moeder.

30. Gezien de voorgeschiedenis van verzoekster en haar gezondheidstoestand lijkt het onontbeerlijk om voorzichtigheid voorop te stellen teneinde haar psychologisch en psychisch evenwicht te behouden.

31. Ter illustratie: met betrekking tot de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming in Spanje vermeldt het in april 2026 bijgewerkte AIDA-rapport het volgende:

- Opvangvoorwaarden, toegang tot het grondgebied, detentie, huisvesting en onmenselijke levensomstandigheden

In het in april 2026 bijgewerkte AIDA-rapport wordt het volgende vermeld:

„[...] Overbevolking in de CETI's in Ceuta en Melilla is een ernstig probleem dat de afgelopen jaren is blijven bestaan, met als gevolg slechte of ondermaatse opvangomstandigheden voor asielzoekers en migranten.

De twee CETI's zijn opvangcentra die de meeste kritiek hebben gekregen van organisaties en instellingen die toezicht houden op de rechten van migranten en vluchtelingen.⁵⁸³ De huisvestingsnormen werden als ontoereikend omschreven en er werd bezorgdheid geuit over de blootstelling van vrouwen en kinderen aan geweld en uitbuiting als gevolg van de aanhoudende overbevolking.

Sinds 2022 registreerden de centra zeer lage bewonersaantallen; dit lijkt te wijten te zijn aan de toename van het aantal overplaatsingen van asielzoekers naar het vasteland na de uitspraak van het Hooggerechtshof in 2020 (zie Vrij verkeer).⁵⁸⁵ In 2023 bood het CETI in Ceuta gedurende het hele jaar onderdak aan in totaal 1.093 migranten, het laagste aantal sinds 2010.⁵⁸⁶ In 2024 en 2025 werden enkele gevallen van overbevolking geregistreerd als gevolg van de toename van het aantal aankomsten, waaronder Latijns-Amerikaanse asielzoekers, maar migranten werden overgebracht naar opvangcentra op het vasteland om ervoor te zorgen dat er in die centra plaatsen beschikbaar bleven.⁵⁸⁷ Het is vermeldenswaard dat de aanwezigheid van Latijns-Amerikaanse asielzoekers in de twee enclaves niet te wijten is aan de migratieroute die zij volgen om Spanje te bereiken, maar aan het feit dat zij, hoewel zij op het vasteland aankwamen, besloten naar Ceuta en Melilla te verhuizen louter om asiel aan te vragen, vanwege de lange wachttijden om toegang te krijgen tot de procedure op het vasteland.

In de zomer van 2025 kampte het CETI in Ceuta met overbevolking, met een aantal bewoners dat opliep tot tussen de 900 en 1.000. Ondanks het organiseren van overplaatsingen naar het vasteland bleef de overbevolking begin 2026 een uitdaging vormen, toen in anderhalve maand tijd meer dan 1.000 migranten vanuit Marokko in Ceuta aankwamen. De autoriteiten waarschuwd dat de opvangfaciliteit vanwege de overbevolking en de slechte hygiënische omstandigheden „op instorten stond”. Om de situatie te verlichten, werden overplaatsingen van grote groepen migranten naar het vasteland georganiseerd.

Opgemerkt kan worden dat CETI's, naast de overbevolking, geen bevredigende omstandigheden bieden voor gezinnen en met name voor gezinnen met minderjarigen. Als gevolg daarvan worden gezinnen gescheiden en verblijven kinderen bij slechts één van hun ouders. In beide centra is ook kritiek geuit op het tekort aan tolken en psychologen. (...).

32. Uit dit rapport blijkt tevens dat de verzoekster geen enkele garantie heeft dat haar verzoek door Spanje zal worden behandeld; en dat zij meer risico loopt op terugsturing naar haar land van herkomst dan op internationale bescherming.

33. Hetzelfde rapport vermeldt met betrekking tot de levensomstandigheden in andere informele opvangcentra het volgende:

De afgelopen jaren werden er nog steeds veel problemen gemeld bij het bieden van adequate opvangomstandigheden aan migranten en asielzoekers, met name op de Canarische Eilanden. Dit is te wijten aan de aanzienlijke toename van het aantal aankomsten, zoals beschreven in het hoofdstuk „Aankomsten over zee”, maar ook aan het algemene gebrek aan opvangfaciliteiten en het gebrekkige systeem voor humanitaire hulp op de Canarische Eilanden.

De afgelopen jaren beschikten de Canarische Eilanden niet over de capaciteit om de snelle toename van het aantal aankomsten over zee op te vangen; dit had ook negatieve gevolgen voor de opvangcentra voor niet-begeleide minderjarigen, die moeite hadden om adequate opvangomstandigheden en diensten te bieden.

Om het gebrek aan geschikte en toereikende opvangfaciliteiten te verhelpen, hebben talrijke belanghebbenden, zoals de Spaanse Ombudsman en de ngo CEAR, vanaf 2020 herhaaldelijk een beroep gedaan op de autoriteiten om migranten en asielzoekers van de Canarische Eilanden over te brengen naar geschikte opvangfaciliteiten op het vasteland.⁵⁹⁹ Daartoe riep CEAR de autonome gemeenschappen op tot meer solidariteit onderling bij het delen van de opvang en ontvangst van de migranten die op de Canarische Eilanden aankomen.

Bovendien heeft de regering sinds 2021 plannen aangenomen en het budget verhoogd voor de uitbreiding van het opvangstelsel voor migranten en asielzoekers op de Canarische Eilanden, alsook om het aantal overplaatsingen van mensen naar opvangfaciliteiten op het vasteland te vergroten.

Het afschrikingsbeleid dat de regering op de Canarische Eilanden voerde, was vergelijkbaar met het beleid dat al enkele jaren in Ceuta en Melilla werd toegepast, waarbij slechts een minderheid van de overplaatsingen naar het vasteland plaatsvond.⁶⁰¹ In tegenstelling tot dit langdurige beleid zijn de overplaatsingen naar het vasteland sinds 2023 gestaag toegenomen, hoewel de overplaatsingen vanaf de Canarische Eilanden niet als voldoende werden beschouwd in vergelijking met het aantal aankomsten.

De uitdagingen voor het opvangsysteem op de Canarische Eilanden bleven in 2025 bestaan. Er is benadrukt dat de noodaanpak die is gekozen om de situatie op de eilanden aan te pakken, leidt tot ernstige vertragingen bij procedures zoals leeftijdsbeoordeling, toegang tot verblijfsvergunningen voor kinderen en inschrijving voor opleidingen en beroepsopleidingen. Het gebrek aan opvangplaatsen voor jongeren die de leeftijdsgrens bereiken, heeft geleid tot een grote kwetsbaarheid van jonge migranten wanneer zij de opvangcentra voor minderjarigen verlaten omdat zij de leeftijdsgrens hebben bereikt. Coördinatie met de andere Spaanse autonome gemeenschappen is noodzakelijk, en steun van de centrale overheid is van cruciaal belang om de situatie op lange termijn aan te pakken.

Bovendien is het EUAA, zoals hierboven reeds vermeld, begonnen met het ondersteunen van de Spaanse asielautoriteiten, nadat overeenstemming was bereikt over een operationeel plan dat voornamelijk gericht is op ondersteuning bij de opvang. Dit omvat onder meer het versterken van de capaciteit van de opvangdiensten op de Canarische Eilanden. In januari 2021 heeft het EUAA een missie uitgevoerd om de behoeften in kaart te brengen op zes locaties op de Canarische Eilanden, waar de afgelopen maanden een groot aantal personen met behoefte aan internationale bescherming is opgevangen. De missie werd uitgevoerd om het Agentschap in staat te stellen zijn steun af te stemmen op de specifieke behoeften in de regio, en de resultaten werden besproken met de staatssecretaris voor Migratie van Spanje.⁶⁰⁵ Het tussen het EUAA en Spanje overeengekomen operationeel plan voor speciale steun aan de opvang voorziet in een reeks gebieden waarop het EU-agentschap de Spaanse regering kan ondersteunen, waaronder het beoordelen van „de noodzaak van maatregelen ter ondersteuning van noodopvangfaciliteiten, met een specifieke focus op de Canarische Eilanden”.⁶⁰⁶ Zoals hierboven vermeld, is er tussen Spanje en het EUAA een nieuw operationeel plan voor 2023-2026 overeengekomen, waarin ook maatregelen zijn opgenomen die gericht zijn op het versterken van het opvangsysteem op de archipel.

Het budget dat door het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie is toegewezen voor de overbrenging van migranten en vluchtelingen (met name van de Canarische Eilanden) naar het vasteland voor de periode 2025 en de eerste helft van 2026 bedraagt 7,4 miljoen euro. De geraamde uitgaven hebben betrekking op de herplaatsing van 30.860 personen, met een geschatte gemiddelde

kosten per overgeplaatste persoon van 240 euro.”

34. Er moet ook aan worden herinnerd dat regelmatige terugsturingen en xenofobie echte plagen zijn in Spanje.

35. Verschillende Europese organisaties, waaronder Amnesty International, hebben inderdaad diverse rapporten gepubliceerd over het Spaanse asielsysteem.

36. Zo bijvoorbeeld in een artikel dat op 17 juli 2025 door Radiofrance werd gepubliceerd onder de titel „Hoe valt de golf van racistische rellen in Spanje te verklaren?“:

„Sinds vrijdag 11 juli is het kleine plaatsje Torre Pacheco, in het zuidoosten van Spanje, het toneel geworden van gewelddadige rellen met een racistisch karakter.

Met • Carole Viñals, universitair hoofddocent (HDR) aan de Universiteit van Lille, specialist in de hedendaagse Spaanse cultuur

Deze onrust volgt op de mishandeling van een gepensioneerd door drie jongeren die het slachtoffer omschreef als van Noord-Afrikaanse afkomst. Terwijl er op Telegram wordt opgeroepen tot een „jacht op migranten“, wordt de migratiekwestie een brandend actueel onderwerp in Spanje. Waarom wordt dit Spaanse land, dat lange tijd een opvangstbeleid heeft verdedigd, nu ingehaald door identitaire radicalisering en spanningen rond migratiekwesties?».

37. Ditzelfde nieuws werd op 16 juli 2025 door Letemps overgenomen in een artikel met de titel:

‘In Zuid-Spanje, waar racisme hoogtij viert’, en luidt als volgt: ‘Extreemrechtse activisten, die via sociale media bijeenkwamen, hebben paniek gezaaid in het stadje Torre-Pacheco, in Murcia. Een nationalistische ‘opleving’ die van alle kanten lijkt te profiteren.’

Lange tijd heeft extreemrechts zich in Spanje verborgen gehouden. Het land dacht zich beschermd te voelen door de lange periode van de Franco-dictatuur, die het ultranationalisme voorgoed in diskrediet had gebracht en ervoor had gezorgd dat de oude identitaire refreinen volkomen achterhaald waren geworden. Men geloofde dat de traditionele politieke partijen voldoende waren om de verspreide restanten van dat vervlogen tijdperk op te vangen en te neutraliseren.

Ook nu nog zijn de extreemrechtse activisten gemaskerd, met bivakmutsen of T-shirts die ze om hun hoofd hebben gewikkeld. Met een honkbalknuppel in de hand hebben ze de afgelopen dagen angst gezaaid in de straten van het stadje Torre-Pacheco, in Murcia, waar ze zich hadden verzameld om klopjachten te houden op de bevolking van Marokkaanse afkomst, nadat een zestigjarige inwoner was geslagen door twee jonge Marokkanen. Dit soort ‘operaties’ zijn in deze contreien al een kwart eeuw niet meer voorgekomen.

Alles klinkt vals in de nationalistische „opleving“ die deze extremistische activisten beweerden te belichamen. Ze komen uit alle hoeken van Spanje, hebben elkaar gevonden via sociale media die doen denken aan trollen, zoals „Deport them all“ („Stuur ze allemaal weg“, in het Engels), en ontleen hun xenofobe retoriek zowel aan diverse Europese extreemrechtse bewegingen als aan de stijl van Donald Trump. Zo hebben ze een realiteit „uitgevonden“ die elke grond mist. In Torre-Pacheco, in de regio waar groenten en fruit voor heel Europa worden geproduceerd, is de criminaliteit niet hoger dan elders; ze vertoont zelfs eerder een dalende trend. Het enige zondebok dat deze extremisten hebben gevonden, was een lokale kebabverkoper.

Net als in de rest van Europa

Na de opkomst van de partij Vox, die de derde grootste partij van het land is geworden, is racisme al volop aanwezig. En in dit land, dat zichzelf in dit opzicht als uitzonderlijk beschouwde, zal het thema immigratie ongetwijfeld een prominente plaats innemen

een stevige centrale plaats in het politieke debat, zoals dat nu overal elders in Europa het geval is.

In Murcia, net als in tientallen andere gemeenten, is de klassieke rechtse Partij van de Volkspartij (PP), die met horten en stoten wordt geleid door Alberto Núñez Feijoo, de grootste verliezer in deze situatie. Geconfronteerd met een onbeschaamd extreemrechts, dat vandaag de dag zegt te „begrijpen“ dat geërgerde burgers „het recht in eigen handen nemen

“, worden de kopstukken van de PP door deze, vaak jonge, activisten – die niets op hebben met de traditionele politiek – met het badwater weggegooid. Voor Feijoo zal de verleiding om zijn toon nog verder te verscherpen ongetwijfeld alleen maar groter worden. Met het risico dat gebeurtenissen die vergelijkbaar zijn met die van de afgelopen dagen in Torre-Pacheco, gebanaliseerd worden.”.

38. Dat uit al deze documenten blijkt dat de verzoekster geen enkele garantie heeft dat haar verzoek om internationale bescherming onder menswaardige omstandigheden zal worden behandeld. Zelfs als haar verzoek om internationale bescherming zou worden geregistreerd, heeft zij geen enkele garantie op een adequate opvang, of zelfs maar op enige vorm van opvang, in Spanje.

39. Dat het niet overbodig is te benadrukken dat „de uitzetting, uitlevering of enige andere maatregel tot verwijdering van een vreemdeling door een verdragsluitende staat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het Verdrag, en derhalve de aansprakelijkheid van de betrokken staat op grond van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er ernstige en bewezen gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene, indien hij naar het land van bestemming wordt uitgezet, daar een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3. In dat geval houdt artikel 3 de verplichting in om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten” (Soering, reeds aangehaald, §§ 90-91, Vilvarajah e.a., reeds aangehaald, § 103, Ahmed, reeds aangehaald, § 39, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997,

§ 34, Verzameling 1997-III, Jabari tegen Turkije, nr. 40035/98, § 38, EHRM 2000-VIII, Salah Sheekh tegen Nederland, nr. 1948/04, § 135, 11 januari 2007).

40. Het loutere feit dat Spanje partij is bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volstaat niet om de Belgische staat van zijn verantwoordelijkheden te ontslaan. Overigens had het Hof in een arrest in de zaak MSS tegen Griekenland en België, gedateerd 21 januari 2011, had het Hof België veroordeeld wegens schending van artikel 3 EVRM omdat het de heer MSS naar Griekenland had teruggestuurd terwijl daar opvangomstandigheden heersten die in strijd waren met artikel 3 EVRM (§ 362 tot en met 368). De klacht op grond van artikel 3 EVRM is in deze zaak dus verdedigbaar, net zoals dat het geval was in het zogenaamde „MSS“-arrest. Een terugkeer naar Spanje stelt verzoekster bloot aan het risico van onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen in strijd is met deze bepaling.

41. De verzoekster mag derhalve niet naar Spanje worden teruggestuurd. Gezien het voorgaande is de vrees van de verzoekster gegrond en dient België aansprakelijk te worden verklaard voor het verzoek wegens het risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Aūd v. Bulgarije, § 96). De gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer dienen echter een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie stelde in het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

3.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Spanje, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud van 22 juni 2026, met de inhoud van het akkoord van de Spaanse autoriteiten van 29 juni 2026 en met de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, in het bijzonder het rapport “Asylum Information Database – Country Report Spain” – laatste update april 2026 (hierna: het AIDA-rapport). Dit document bevindt zich tevens in het administratief dossier. Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit het AIDA-rapport blijken, heeft verweerder geoordeeld dat bij overdracht van verzoekster aan Spanje er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Het is aan verzoekster om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

3.4. De kernpunten van verzoeksters betoog in dit verband zijn:

- Dat zij geen garantie heeft dat haar verzoek om internationale bescherming door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld en dat zij meer kans heeft om terug te worden gestuurd naar haar land van herkomst dan op internationale bescherming;
- dat zij geen enkele garantie heeft op het bekomen van adequate opvang of op het bekomen van opvang op zich;
- dat zij een medische aandoening heeft waarvoor zij niet de nodige medische zorgen zal kunnen bekomen in Spanje waarbij zij het risico loopt dat haar gezondheidstoestand verslechtert.

3.5. Voor wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming wijst verweerder erop dat de Spaanse autoriteiten hebben ingestemd met de overname van verzoekster op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-verordening waarin kan worden gelezen dat de lidstaat die het visum heeft

afgegeven, in casu Spanje, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verweerder stelt vast dat verzoekster in Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Op basis van het AIDA-rapport licht verweerder toe dat de Spaanse autoriteiten geen garanties geven aan andere lidstaten maar dat voorafgaand aan een overdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Het rapport meldt verder dat er moeilijkheden bestaan om toegang te krijgen tot de asielprocedure; de wachttijd tussen het doen en registreren van een verzoek is lang. Personen die worden overgedragen aan Spanje kunnen dezelfde obstakels tegenkomen om een verzoek in te dienen maar tevens blijkt dat prioriteit wordt gegeven aan de registratie van de verzoekers die in het kader van de Dublinprocedure naar Spanje terugkeren.

3.6. Verzoekster stelt dat zij geen enkele garantie heeft dat haar verzoek door de Spaanse autoriteiten zal worden geregistreerd of behandeld. Zij stelt dat dit blijkt uit het AIDA-rapport maar haalt geen concrete informatie of passage uit het AIDA-rapport aan die erop wijst dat haar verzoek niet zal worden behandeld door de Spaanse autoriteiten.

3.7. Voor wat betreft opvang duidt verweerder dat het AIDA-rapport vermeldt dat elke verzoeker om internationale bescherming in Spanje recht heeft op materiële opvang en van zodra zijn verzoek is ingediend wordt toegewezen aan een opvangcentrum. Verzoekers hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden en 24 maanden voor kwetsbare groepen. Verweerder stelt dat er een aantal tekortkomingen bestaan in het Spaanse opvangsysteem waardoor toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. Zo wordt nog steeds melding gemaakt van vertraging in de toegang tot de opvangvoorzieningen en bestaan in bepaalde regio's problemen van overbevolking. Om hieraan tegemoet te komen hielp de EUAA met het hervormen van het Spaanse opvangsysteem en krijgen ook ngo's subsidies van de Spaanse overheid om verzoekers in hun centra op te vangen. De eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf zijn er niet op achteruit gegaan door de creatie van extra opvangplaatsen. Verweerder besluit dat hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat, er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

3.8. Verzoekster voegt twee citaten uit het AIDA-rapport met betrekking tot de opvangomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra in Ceuta en Melilla en op de Canarische eilanden. Zij toont echter niet aan dat zij in één van deze opvangcentra zal worden opgevangen. In het AIDA-rapport kan immers worden gelezen dat in de opvangcentra in de enclaves Ceuta en Melilla en op de Canarische eilanden tijdelijk onderdak wordt geboden aan migranten en verzoekers om internationale bescherming die er ongedocumenteerd toekomen via land of via zee en dat de bedoeling is dat zij worden overgebracht naar opvangcentra op het vasteland (AIDA rapport, p. 36 en p. 114). Dit betreft niet verzoeksters geval.

3.9. Zij weerlegt aldus niet de vaststelling dat Dublinterugkeerders prioriteit krijgen bij de registratie van hun verzoeken om internationale bescherming en dat verzoekers doorgaans terecht kunnen in de opvangvoorzieningen.

3.10. Voor wat betreft de door verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaringen dienaangaande:

“Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een medische behandeling te hebben gekregen. Ze heeft nog steeds een afspraak in het ziekenhuis vanwege haar been. Ze heeft haar been gebroken in 2013, en in 2023 is ze opnieuw van de trap gevallen nadat ze door een collega werd geduwd; het was een ongeluk. De interviewer voegt toe dat de betrokkene een bloedneus heeft. De betrokkene verklaarde dat zij elke dag bloedt omdat ze is mishandeld. Ze is gewurgd en geslagen op haar hoofd en op haar linkerbeen op 02.01.2026. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.”

3.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster ook bij het verzoekschrift geen enkel medisch document voegt ter staving van haar gezondheidstoestand. Bijgevolg toont zij hoe dan ook niet aan dat zij kampt met dermate ernstige gezondheidsproblemen dat deze een overdracht aan Spanje in de weg zouden staan.

3.12. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje algemeen toegankelijk is; verzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers. Verweerder wijst erop dat het AIDA-rapport melding maakt van het bestaan van een aantal factoren die de vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming kunnen belemmeren, maar dat dit geenszins tot de conclusie leidt dat de toegang tot de gezondheidszorg dermate problematisch is dat een overdracht aan Spanje een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Verzoekster werpt hierop geen ander licht door louter haar gezondheidstoestand te beschrijven zonder meer.

3.13. Waar verzoekster eraan herinnert dat *“regelmatische terugsturingen en xenofobie echte plagen zijn in Spanje”* waarbij zij stelt dat *“[v]ershillende Europese organisaties, waaronder Amnesty International, hebben inderdaad diverse rapporten gepubliceerd over het Spaanse asielsysteem”* stelt de Raad vast dat zij niet aangeeft op welke concrete rapporten zij doelt. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoekster te gaan uitzoeken. Voor zover zij vaagweg stelt dat *“regelmatische terugsturingen”* een plaag zijn in Spanje merkt de Raad op dat dit nergens uit blijkt en dat zij met dit vaag betoog ook niet aantoonst dat zij zal worden teruggestuurd naar Burundi door de Spaanse autoriteiten zonder een grondig onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster brengt met haar vaag betoog niets in tegen volgende pertinente vaststellingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen:

“Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zou worden getoetst.”

3.14. Voorts citeert verzoekster uit twee nieuwsberichten van juli 2025 waarin onder meer kan worden gelezen dat in het stadje Torre Pacheco, in Murcia, in Spanje racistische rellen door extreemrechts werden georganiseerd. De Raad wijst erop dat verzoekster door algemeen te wijzen op daden van racisme die voorkomen in Spanje ten aanzien van migranten niet aantoonst dat zij riskeert in Spanje het slachtoffer te worden van een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij toont tevens niet aan dat zij in Spanje niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten in geval zij zou worden geconfronteerd met racisme of discriminatie.

3.15. Voor zover verzoekster nog wijst op artikel 8 van het EVRM en het feit dat haar moeder van haar afhankelijk is, merkt de Raad op dat dit betoog wordt behandeld onder de bespreking van het tweede middel.

3.16. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.17. .In een tweede middel werpt verzoekster op: *“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN DE MENS (EVRM)”*.

Zij betoogt als volgt:

“42. Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

„Iedereen heeft recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Er mag geen inmenging van een overheidsinstantie in de uitoefening van dit recht plaatsvinden, tenzij deze inmenging bij wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de handhaving van

de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

43. Dat artikel ¹ van het bovengenoemde Verdrag bepaalt dat de Staten „aan eenieder die onder hun rechtsmacht valt, de in titel I van het Verdrag omschreven rechten en vrijheden toekennen”.

44. Dat dit criterium van rechtsmacht verwijst naar een in wezen feitelijk begrip, namelijk de mogelijkheid voor de overheidsinstanties om „een zekere macht“ over een persoon uit te oefenen. Kortom, het vermogen om inbreuk te maken op de grondvrijheden van een individu brengt ipso facto de verplichting met zich mee om hem de naleving van de in het Verdrag omschreven rechten te waarborgen: „vanuit een realistisch standpunt moet de jurisdictie van een staat worden opgevat als de bevoegdheid van die staat om het plegen van een handeling die in strijd is met het Verdrag te verhinderen”.

45. In die zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een verdragsluitende staat hem recht geeft op de door het EVRM gewaarborgde bescherming, en dit ongeacht de juridische kwalificatie van het verblijf van de betrokkene.

46. Dat de lidstaten en al hun overheidsinstanties, dus ook hun overheidsdiensten, zich moeten onthouden van het schenden of negatief beïnvloeden van dit privé- en gezinsleven.

47. Dat een handeling van de overheid die dit recht aantast, in overeenstemming moet zijn met de in het Verdrag vastgelegde criteria.

48. De bestreden beslissing beveelt de overbrenging van verzoekster naar Spanje. De toepassing van deze maatregel leidt tot de feitelijke scheiding van verzoekster van haar gehele kerngezin dat legaal in België is gevestigd, en meer in het bijzonder van haar moeder, mevrouw L. N..

49. Uit de medische stukken in het dossier blijkt dat de moeder van verzoekster lijdt aan ernstige degeneratieve aandoeningen, waaronder artrose en een ernstige subacromiodeltoïde bursitis aan de rechterschouder, alsmede heupaandoeningen die haar mobiliteit sterk beperken. Om dit geleidelijke verlies aan zelfredzaamheid, dat onvermijdelijk tot een motorische beperking leidt, op te vangen, krijgt zij dagelijks hulp van haar dochter.

50. De voorschriften en verklaringen van het Grand Hôpital de Charleroi bevestigen de kwetsbare gezondheidstoestand van de moeder van verzoekster, voor wie het behoud van waardige levensomstandigheden afhankelijk is van regelmatige fysieke begeleiding. De verzoekster biedt deze essentiële ondersteuning door haar moeder te helpen bij huishoudelijke taken, boodschappen doen en het dragen van lasten die haar moeder vanwege haar gewrichtsaandoeningen niet meer kan tillen, en door haar te begeleiden naar medische afspraken.

51. Het evenredigheidsbeginsel staat eraan in de weg dat een verwijderingsmaatregel, genomen op grond van de mechanismen voor het bepalen van de verantwoordelijke staat, voorrang kan krijgen boven het behoud van de gezinsband wanneer een bewezen afhankelijkheid, gestaafd door medische gegevens, een kwetsbare moeder aan haar kind bindt.

52. Bijgevolg beantwoordt de inbreuk die voortvloeit uit de bestreden beslissing niet aan een dwingende maatschappelijke noodzaak die voldoende is om de scheiding van de gezinscel te rechtvaardigen, gezien de grote kwetsbaarheid van de moeder van verzoekster. De maatregel blijkt onevenredig te zijn ten opzichte van de betrokken belangen en vormt derhalve een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

53. OVERWEGENDE DAT rekening moet worden gehouden met het ^{tweede} lid van artikel 8 van het EVRM, dat ingrijpen door de overheid toestaat voor zover dit bij wet is voorzien, ingegeven is door een of meer daarin genoemde legitieme doelen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te verwezenlijken. In dit laatste opzicht is het aan de overheid om aan te tonen dat zij er naar heeft gestreefd een juist evenwicht te vinden tussen het nagestreefte doel en de ernst van de inbreuk.

54. De Raad moet derhalve onderzoeken of er sprake is van inmenging in het privé- en/of gezinsleven.

55. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens „kan, wanneer een vreemdeling een gezin heeft in een bepaald land, de weigering om hem tot dat land toe te laten of het besluit om hem uit dat land uit te zetten of uit te leveren, de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg afbreuk doen aan de eerbiediging van zijn gezinsleven”.

56. Dat de Raad van State overigens heeft geoordeeld dat „de verwijdering uit het grondgebied, die de verbreking inhoudt van de diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die de verzoeker sinds zijn aankomst in België heeft opgebouwd, zowel met zijn klasgenoten als met zijn gastgezin, een maatregel is die onevenredig is aan het legitieme doel dat de tegenpartij nastreeft”.

57. Dat eveneens is geoordeeld dat: „wanneer de vreemdeling familiale, persoonlijke en sociale banden heeft in het land waar hij is gevestigd en niet is aangetoond dat de betrokkene dergelijke banden in een ander land heeft, moet de tegenpartij, opdat de motivering van het uitzettingsbesluit als toereikend kan worden beschouwd, uitvoerig uiteenzetten hoe zij de belangenafweging vaststelt, rekening houdend met de dwingende maatschappelijke noodzaak die zij moet aantonen tussen het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van lid 2 van het bovengenoemde artikel 8; dat dit met name het geval moet zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die kunnen wijzen op een re-integratie van de betrokkene in de samenleving binnen zijn land van vestiging”.

58. Dat er in deze zaak duidelijk sprake is van een inbreuk, aangezien de tenuitvoerlegging van de genomen beslissing noodzakelijkerwijs een inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoekster zou inhouden, hetgeen een onevenredige maatregel zou zijn die afbreuk doet aan het recht op privé- en gezinsleven.

59. Dat er geen twijfel over bestaat dat haar privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij elke beslissing die haar betreft.

60. Er moet worden vastgesteld dat verzoekster, die zich op Belgisch grondgebied bevindt, onder de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken valt en als zodanig het recht heeft aan te voeren dat een uitzettingsbevel een inbreuk vormt op haar privé- en gezinsleven.

61. Dat, gezien het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van garantiekarakter zijn en niet louter berusten op goede wil of praktische afspraken (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (5/2/2002, Conka/België, § 3), enerzijds, en gezien het feit dat dit artikel voorrang heeft boven de bepalingen van de wet van 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010, nr. 210.029), anderzijds, heeft de verwerende partij in deze zaak kennelijk nagelaten om, alvorens haar beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn.

62. Er moet echter worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met betrekking tot artikel 8, waarin het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is vastgelegd, in verschillende zaken heeft benadrukt dat dit recht niet absoluut is, in tegenstelling tot het recht om niet te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, zoals vastgelegd in artikel 3, dat geen uitzonderingen toestaat; inbreuken op het in artikel 8 vastgelegde recht zijn echter strikt gereguleerd, aangezien zij bij wet moeten zijn voorzien, een legitiem doel moeten dienen en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving.

63. In dit verband moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat moet worden gevonden tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving als geheel.

64. Dat het criterium van de noodzaak van de maatregel duidelijk inhoudt dat de inbreuk gebaseerd moet zijn op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel.

65. Dat het aan de verweerder is om aan te tonen dat hij ernaar heeft gestreefd een juist evenwicht te bewaren tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

66. Dat in casu, en dit op basis van gezond verstand, kan worden gesteld dat aan de eerste twee voorwaarden is voldaan, aangezien het genomen besluit zijn grondslag vindt in de wet van 15 december 1980, die tot doel heeft de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen in België te controleren, het illegale karakter van zijn verblijf ontslaat de Belgische rechtbanken niet van de plicht om zijn recht op privé- en gezinsleven te beschermen en te eerbiedigen, aangezien dit zou leiden tot een uitholling van het door het Verdrag gewaarborgde beschermingsbeginsel.

67. Hetzelfde geldt wanneer het gaat om de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen krachtens de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980.

68. Dat de Raad overigens in een opschortingsarrest heeft geoordeeld dat „de verwerende partij, in bepaalde gevallen zoals bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet uitvaardigen aan elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op het Belgische grondgebied bevindt, deze verplichting mag niet zo worden opgevat dat zij automatisch en onder alle omstandigheden geldt. Zo volstaat het onregelmatige verblijf op zich niet om de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat ook andere factoren, met name in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, in aanmerking worden genomen, zodat de verweerder ter zake niet verstoken is van een zekere beoordelingsbevoegdheid”. (CCE, uitspraak in algemene vergadering nr. 116003 van 19 december 2013).

69. Bovendien, zoals de Raad hier in datzelfde arrest tot opschorting heeft opgemerkt, „blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met betrekking tot artikel 7 van die wet, dat de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op het grondgebied verblijft, uiteraard niet geldt indien de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM tot gevolg heeft (Parlementaire Doc., 53, 1825/001, blz. 17)”.

70. In de onderhavige zaak is niet voldaan aan de voorwaarde dat de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

71. Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat de verweerder een grondig, serieus en eerlijk onderzoek heeft verricht naar de algehele situatie van verzoekster.

72. De verwerende partij schendt derhalve het algemene evenredigheidsbeginsel, aangezien zij de noodzaak van de genoemde beslissing niet aantoon, noch aantoon dat zij de betrokken belangen tegen elkaar heeft afgewogen, terwijl het noodzakelijkheids criterium duidelijk impliceert dat de ingreep gebaseerd moet zijn op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel.

73. Gezien al deze overwegingen zal de uitzetting van verzoekster naar een staat waar zij geen familiale en emotionele banden heeft en waar zij het risico loopt op ernstige schendingen, ongetwijfeld leiden tot een onevenredige en ongerechtvaardigde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

74. Gezien alle in het middel uiteengezette elementen moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en onevenredig is, en in strijd is met alle in het middel aangevoerde bepalingen, en derhalve nietig moet worden verklaard.

3.18. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een motivering bevat met betrekking tot verzoeksters in België verblijvende familie zowel in het licht van de discretionaire clausule als in het licht van artikel 8 van het EVRM op basis van de informatie die verzoekster had verstrekt tijdens haar persoonlijk onderhoud:

“De betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat haar familie hier is. Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand, van zichzelf of van haar in België verblijvende familieleden. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en haar in België verblijvende familieleden. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

De betrokkene verklaarde dat ze hier een netwerk heeft. We benadrukken dat het feit dat de betrokkene in een lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van LAND. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijkheid in het kader van Verordening (EU) 2024/1351.”

3.19. Verzoeksters betoog dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd voor wat betreft een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij overdracht naar Spanje rekening houdend met de omstandigheden waarvan hij op de hoogte was of had kunnen zijn, kan dus niet worden gevolgd.

3.20. In het verzoekschrift wijst verzoekster erop dat haar “gehele kerngezin” op wettige wijze in België verblijft: haar broer is erkend vluchteling, haar zus “is in het bezit van een geldige verblijfkaart” en haar moeder is erkend vluchteling (stukken 2, 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Zij voert aan dat haar moeder, die 71 jaar oud is, afhankelijk is van haar omwille van medische problemen. Zij lijdt aan “degeneratieve gewrichtsaandoeningen, subacromiale bursitis en ernstige mobiliteitsbeperkingen ter hoogte van de heup en de schouder”. Hierdoor verliest zij geleidelijk haar zelfredzaamheid en is zij voor het behoud van waardige levensomstandigheden afhankelijk van regelmatige fysieke begeleiding. Verzoekster betoogt dat zij aan haar moeder essentiële ondersteuning en onmisbare hulp biedt door te helpen bij huishoudelijke taken, het doen van boodschappen en het dragen van lasten die haar moeder vanwege haar gewrichtsaandoeningen niet langer kan tillen evenals door haar te begeleiden op medische afspraken. Ter ondersteuning van haar betoog wijst zij op volgende documenten betreffende de medische toestand van haar moeder gevoegd als stuk 6 bij het verzoekschrift: een voorschrift voor kinesithérapie, opgesteld op 8 juli 2026; een medisch attest ingevuld door een arts-specialist voor aangepaste huisvesting; een bevestiging van afspraak op 17 juni 2026 bij de dienst orthopedie in Grand Hopital De Charleroi; een medisch verslag van een echo van de rechterschouder opgesteld op 2 juni 2026. Verder voegt zij als stuk 7 bij het verzoekschrift een verklaring van haar moeder waarin zij haar medische problemen beschrijft en hun effect op haar dagelijks leven. Zij verklaart dat verzoekster haar regelmatig onmisbare hulp biedt waarbij zij een aantal zaken oplijst waarmee verzoekster haar helpt. Zij benadrukt dat verzoeksters ondersteuning essentieel is zowel op praktisch als op moreel vlak. Zij stelt dat door haar ouderdom en medische problemen het moeilijk is om volledig zelfstandig te leven en dat ze daardoor op regelmatige basis afhankelijk is van de hulp van verzoekster. Tot slot wijst ze erop dat verzoekster niet bij haar kan inwonen omdat haar huidige woning niet

toelaat een extra persoon te huisvesten (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Reden waarom verzoekster in een opvangcentrum bij haar in de buurt verblijft zodat ze haar dagelijks kan helpen.

3.21. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

3.22. De Raad stelt vast dat, zoals verweerder ook aangeeft in de nota met opmerkingen, verzoekster geen objectieve elementen of documenten aanbrengt die aantonen dat haar moeder omwille van medische problemen van haar afhankelijk is. Immers kan nergens in de voormelde documenten die verzoekster voegt met betrekking tot de medische toestand van haar moeder worden gelezen dat zij niet langer zelfredzaam is en op dagelijkse basis afhankelijk is van ondersteuning. Verweerder merkt op pertinente wijze op in de nota dat de elementen van het administratief dossier verzoeksters stelling tegenspreken dat haar moeder van haar afhankelijk is. Immers verblijft verzoekster slechts anderhalve maand in België, woont haar moeder alleen en wonen tevens haar meerderjarige zus en broer in België waar haar moeder, indien nodig, beroep op kan doen. Voor wat betreft de verklaring van verzoeksters moeder, wijst de Raad erop dat deze bij gebrek aan enig objectief bewijs ter ondersteuning ervan en gelet op voormelde elementen, niet volstaat om aan te tonen dat er een afhankelijkheid bestaat ten aanzien van verzoekster.

3.23. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoeksters situatie er geen is van voortgezet verblijf waaraan een einde wordt gesteld, maar wel van een eerste toelating. De bestreden beslissing vormt derhalve geen inmenging in haar gezinsleven waarop artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is.

3.24. Verzoeksters theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling.

3.25. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.26. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoekster op: *“B. SCHENDING VAN ARTIKEL 3, LID 2, ALINEA'S 2 EN 3 VAN DE DUBLIN IIIVERORDENING, VAN DE SCHENDING OF HET RISICO OP SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, VAN DE SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE IN RECHTZAAK”*.

Zij betoogt als volgt:

“75.Overwegende dat de bepalingen van artikel 3, lid 2, tweede en derde alinea, van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

„Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijk is aangewezen, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er in die lidstaat sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, die een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaat de lidstaat die de bevoegde lidstaat vaststelt, verder met de toetsing van de in hoofdstuk III genoemde criteria om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijk kan worden aangewezen.

Wanneer het onmogelijk is de asielzoeker op grond van dit lid over te dragen aan een lidstaat die op basis van de in hoofdstuk III genoemde criteria is aangewezen, of aan de eerste lidstaat waar het verzoek is ingediend, wordt de lidstaat die de bevoegde lidstaat vaststelt, de bevoegde lidstaat.”

76.In het kader van een verzoek om een prejudiciële beslissing betreffende de toepassing en uitlegging van artikel 3, lid 2, en artikel 17, lid 1, van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de

lidstaten is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende als rechtsregel vastgesteld en de volgende uitspraak gedaan:

- Zelfs als er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, mag de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening alleen plaatsvinden onder voorwaarden die uitsluiten dat deze overdracht een reëel en bewezen risico met zich meebrengt dat de betrokkene wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel.

77. Uit de bovengenoemde rechtspraak blijkt dat de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend, verplicht is om zorgvuldig te onderzoeken welke gevolgen de overdracht naar de voor zijn asielverzoek verantwoordelijke lidstaat voor de betrokken asielzoeker zal hebben.

78. Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Tarakhel tegen Zwitserland uitdrukkelijk heeft benadrukt dat het aan de staten is om, alvorens een Dublin-overdracht uit te voeren, een individuele toetsing te verrichten van de concrete risico's voor asielzoekers om in het land van bestemming te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, nr. 29217/12).

79. Het arrest C.K. vult deze jurisprudentie aan en stelt nieuwe grenzen aan de toepassing van het Dublinmechanisme met het oog op de bescherming van de grondrechten. De vraag die in wezen door het Sloveense Hooggerechtshof werd gesteld, was of het bestaan van risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen die voortvloeien uit de specifieke situatie van de asielzoeker en niet uit tekortkomingen in de verantwoordelijke staat, eveneens een belemmering vormde voor zijn overdracht op grond van de Dublin III-verordening.

80. Overwegende dat het Hof van oordeel was dat de overdracht van een asielzoeker „alleen mag plaatsvinden onder voorwaarden die uitsluiten dat deze overdracht een reëel risico met zich meebrengt dat de betrokkene wordt blootgesteld aan

onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest” en dit „ongeacht de kwaliteit van de opvang en de beschikbare zorg in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek”. Op basis van het arrest Aranyosi heeft het Hof het fundamentele belang en het absolute karakter in het Unierecht benadrukt van het verbod dat is vastgelegd in artikel 4 van het Handvest (HvJ, 5 april 2016, Aranyosi, gevoegde zaken C-404/15 en C-659/15 PPU).

81. Deze verboden vloeien ook voort uit artikel 3 van het EVRM, waarin staat: „Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen”, alsook uit artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

IN FEITE

Het risico op discriminatie en terugsturing

82. Overwegende dat verzoekster, gezien haar afkomst, haar psychische toestand, haar persoonlijke situatie, haar gezinsleven en haar gezondheidstoestand, vreest dat zij, in geval van overbrenging naar Spanje, het slachtoffer zal worden van discriminatie, van een niet-serieuze behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en van een terugkeermaatregel naar haar land van herkomst.

83. Ter herinnering: het beginsel van non-refoulement, dat „de hoeksteen van de internationale bescherming van vluchtelingen” vormt, elke verdragsluitende staat verplicht ervoor te zorgen dat een asielzoeker niet wordt teruggestuurd of uitgezet „naar de grenzen van gebieden waar zijn leven of vrijheid zou worden bedreigd vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigingen.” (Art. 33 van het Verdrag van Genève).

84. Zonder het verhaal van verzoekster grondig te hebben onderzocht, beweert de verwerende partij ten onrechte dat zij in Spanje een onpartijdige behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zou krijgen.

85. Dat echter, enerzijds, „een persoon die uit ervaring heeft geleerd de autoriteiten van zijn eigen land te vrezen, wantrouwen kan blijven koesteren jegens elke andere autoriteit. Zij kan daarom bang zijn om vrijuit te spreken en alle aspecten van haar situatie volledig en uitputtend uiteen te zetten” (Gids voor de procedures en criteria die moeten worden toegepast bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus, Genève, 1992, nr. 198);

86. Anderzijds: „Het is noodzakelijk de verklaringen van de verzoeker ook te toetsen aan het objectieve element. De autoriteiten die de vluchtelingenstatus moeten vaststellen, zijn niet verplicht een oordeel te vellen over de omstandigheden in het land van herkomst van de verzoeker. De verklaringen van de verzoeker mogen echter niet in het luchtledige worden beschouwd, maar moeten worden gezien in de algemene context van een concrete situatie. Hoewel kennis van de omstandigheden in het land van herkomst van de verzoeker geen doel op zich is, is deze wel van belang omdat zij het mogelijk maakt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokkene te beoordelen. In het algemeen moet de geuite vrees als gegrond worden beschouwd indien de verzoeker in redelijke mate kan aantonen dat het leven voor hem in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden om de in de definitie genoemde redenen, of dat het om dezelfde redenen ondraaglijk zou zijn indien hij daarheen zou terugkeren. » (UNHCR, „Gids voor de procedures en criteria die moeten worden toegepast bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus”, Genève, 1992, nr. 42).

87. Het gaat er in de eerste plaats om af te zien van de overbrenging van kwetsbare personen naar Spanje, met name omdat zij daar, zoals eerder aangegeven, nauwelijks passende opvang of adequate ondersteuning zouden vinden.

88. Maar dat ook voor niet-kwetsbare personen individuele beoordelingen moeten worden uitgevoerd en in elk geval moet worden onderzocht of er redenen zijn die zich tegen hun overbrenging verzetten.

89. Dat in alle gevallen de toepassing van de humanitaire clausule (par. 17, lid 2, Verordening Dublin III) ambtshalve moet worden onderzocht en dat de weigering daarvan eveneens per geval moet worden gemotiveerd.

90. Een dergelijke redenering zou ook door uw Raad moeten worden gevolgd.

91. Dat de verweerder een onjuiste interpretatie heeft gegeven door zich te baseren op bepaalde rapporten die de levensomstandigheden van migranten in Spanje niet volledig beschrijven, ook al bevestigt hij enkele elementen die uit het AIDA-rapport voor Spanje naar voren komen; deze beoordeling weerspiegelt een onvoldoende grondig onderzoek naar het risico van schending van artikel 3 van het EVRM.

92. Dat verzoekster de verwerende partij verwijt dat haar onderzoek onvoldoende grondig is in de zin van de jurisprudentie van het EHRM, en onvolledig is gezien de sterk veranderende situatie in Spanje met betrekking tot migranten.

93. Overwegende dat het EHRM in het bovengenoemde arrest MSS herinnert aan het beginsel dat een DUBLINoverdracht een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM en dat de overdracht bij ernstige twijfel moet worden opgeschort. Om de ernst van het risico op slechte behandeling te beoordelen, moeten de te verwachten gevolgen van de overdracht worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de omstandigheden die eigen zijn aan de individuele situatie van de verzoeker.

94. Wat het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoeker betreft, heeft het aangevoerde risico een individueel karakter zodra het voldoende concreet en waarschijnlijk blijkt te zijn.

95. Indien de verzoeker echter aantoont dat hij behoort tot een „groep die stelselmatig wordt blootgesteld aan mishandeling”, hoeft hij geen bewijs te leveren van andere specifieke kenmerken.

96. In het onderhavige geval stelt de verzoekster, zoals vermeld, door de aangevoerde mishandelingen bloot aan mishandeling.”

3.27. Voor zover verzoekster hetzelfde betoog voert als onder het eerste middel en opnieuw betoogt aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM dat zorgvuldig en individueel dient te worden onderzocht of de overdracht een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, wijst de Raad op de bespreking in dit arrest onder het eerste middel. Verzoeksters theoretische beschouwingen over artikel 3 van het EVRM doen hier niet anders over oordelen.

3.28. Waar verzoekster plots haar “psychische toestand” aanstipt wijst de Raad erop dat verzoekster op geen enkel moment melding heeft gemaakt van psychische problemen, noch legt zij enig (medisch) document voor dat erop wijst dat zij psychische problemen heeft.

3.29. Voor zover verzoekster verweerder nog verwijt haar “verhaal” niet grondig te hebben onderzocht en twee passages uit de “UNHCR, Gids voor de procedures en criteria die moeten worden toegepast bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus, 1992” citeert, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing net aangeeft dat niet België maar Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder haar “verhaal” of asielrelaas grondig analyseert. Haar verwijzing naar een verouderde versie van het “UNHCR, Handboek inzake de procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming” is bijgevolg niet dienstig.

3.30. Wat betreft het betoog van verzoekster in het licht van artikel 17 van de Dublin III-verordening, wijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Het derde middel is ongegrond.

3.31. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel “C. DE BEVOEGDHEID VAN BELGIË OP GROND VAN DE TOEPASSING VAN DE DISCRETIONAIRE CLAUSULE” gaat de Raad ervan uit dat verzoekster gelet op haar betoog doelt op een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

97. Mocht de Raad, in het onwaarschijnlijke geval, de overname door Spanje van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet terzijde schuiven, dan moet worden opgemerkt dat de administratieve autoriteit, gelet op de hierboven aangevoerde gronden, verplicht is om haar weigering om andere criteria toe te passen die de bevoegdheid van België voor de behandeling van genoemd verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen, te toetsen en juridisch te onderbouwen.

98. Dat het dispositief van artikel 17, leden 1 en 2, bepaalt dat „in afwijking van artikel 3, lid 1, elke lidstaat kan besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat bij hem wordt ingediend door een

onderdaan van een derde land of een staatloze, zelfs indien deze behandeling niet onder zijn bevoegdheid valt op grond van de in deze verordening vastgestelde criteria.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid te behandelen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de verplichtingen op zich die aan deze verantwoordelijkheid verbonden zijn.”

99. De bovengenoemde bepaling, die het begrip „discretionaire clause” vastlegt, verleent de administratieve autoriteit, in dit geval de verwerende partij, dus een beoordelingsbevoegdheid, waarvan de uitoefening, ter herinnering, onderworpen blijft aan diverse wettelijke voorschriften en rechtsbeginselen, waaronder de motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, enz.

100. Ter herinnering: „de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat op grond van de in dit hoofdstuk genoemde criteria geschiedt op basis van de situatie die bestond op het moment waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor het eerst bij een lidstaat heeft ingediend” (artikel 7, lid 2, van de Dublin-verordening).

101. Dat deze bepaling de verplichting vastlegt voor elke lidstaat om zich bij het vaststellen van de voor de aanvraag tot internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat te baseren op de situatie van de betrokkene op het moment van het indienen van de aanvraag tot internationale bescherming.

102. Dat in casu de betrokkene op het moment van het nemen van de bestreden beslissing al enkele weken in België verbleef, daar mensen heeft ontmoet en diverse relaties heeft opgebouwd, naast de troost die het herenigen met haar familie haar heeft geboden.

103. Dat dit onderdeel van het middel ontvankelijk en gegrond is.

3.32. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Artikel 35 “Discretionaire clauses” van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) waarnaar de bestreden beslissing verwijst bevat een gelijkaardige clause, met name artikel 35 (1) van de AMMR, die luidt als volgt: *“In afwijking van artikel 16, lid 1, kan een lidstaat besluiten een in die lidstaat geregistreerd verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is de lidstaat daartoe volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”*

3.34. In casu motiveerde verweerder blijkens de bestreden beslissing wel degelijk waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 35 (1) van de AMMR:

“De betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat haar familie hier is. Betreffende de discretionaire clauses en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clause van Verordening (EU) 2024/1351.”

En:

“De betrokkene verklaarde dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en het menselijk leven waarde heeft, en dat ze België wilde bereiken. We benadrukken in dit verband nogmaals dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clause van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.”

Evenals:

“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Spanje een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.”

3.35. Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 18 april 2024 (zaak C 359/22) gesteld heeft:

“ (...) 38 Bovendien komt uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is op grond van de in die verordening neergelegde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Het gebruik van deze mogelijkheid is overigens aan geen enkele specifieke voorwaarde onderworpen. Die mogelijkheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig— uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van voornoemde verordening niet de verantwoordelijke lidstaat [arrest van 30 november 2023, Ministero dell'Interno e.a. (Gemeenschappelijke brochure – Indirect refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, EU:C:2023:934, punt 146 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

[...]

40 In dit verband heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat geen enkele omstandigheid, zelfs niet op het gebied van de grondrechten, een lidstaat ertoe kan verplichten gebruik te maken van deze clause en om zelf een verzoek te behandelen waarvoor hij niet verantwoordelijk is (zie naar analogie arrest van 14 november 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punt 37, en arresten van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 97, en M.A. e.a., punten 61 en 72). (...) 47. Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit dat krachtens de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van die verordening is vastgesteld”.

3.36. Met haar afsluitende beschouwing dat zij “op het moment van het nemen van de bestreden beslissing al enkele weken in België verbleef, daar mensen heeft ontmoet en diverse relaties heeft opgebouwd, naast de troost die het herenigen met haar familie heeft geboden” brengt verzoekster voorgaande vaststellingen niet aan het wankelen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

M. CLAES